

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 26/2553

พนักงานอัยการจังหวัดสุพรรณบุรีโจทก์ นายเกษม สิริสุริยกุลชัย กับพวกโจทก์ร่วม นายประจักษ์ สิริสุริยกุลชัยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 297, ป.วิ.อ. มาตรา 5, ป.วิ.อ. มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.อ. มาตรา 15

ย่อ / หลักกฎหมาย

พนักงานอัยการโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 297 โดยคำฟ้องของโจทก์ซึ่งโจทก์ร่วมทั้งสองขอถือเอาเป็นคำฟ้องด้วยบรรยายแต่เพียงว่า จำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายโดยใช้มือจับแขนของผู้เสียหาย แล้วเหวี่ยงอย่างแรงจนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายล้มลงกับกระแทกพื้นรับอันตรายสาหัสต้องป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาและจนประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน ซึ่งตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บกล้ามเนื้อและเส้นเอ็นบริเวณสะโพกขวาซ้ายและอีกเสบอย่างรุนแรง ใช้เวลารักษา 6 ถึง 8 สัปดาห์ ไม่ได้ความว่าผู้เสียหายถูกทำร้ายถึงตายหรือบาดเจ็บจนไม่สามารถจะจัดการเองได้แม้โจทก์ร่วมทั้งสองจะยืนยันคำร้องอ้างว่า การทำร้ายของจำเลยทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะบริเวณท้ายทอยต้องเข้ารักษาพยาบาลผ่าตัดเอาก้อนเลือดที่บริเวณท้ายทอยออก และรักษาตัวจนถึงแก่ความตาย โดยโจทก์ไม่คัดค้านการขอเข้าเป็นโจทก์ร่วม แต่ผู้เสียหายถึงแก่ความตายหลังเกิดเหตุนานเกือบ 9 เดือน และบาดแผลที่เป็นสาเหตุให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายมิใช่บาดแผลที่ผู้เสียหายถูกจำเลยทำร้ายตามฟ้อง ทั้งโจทก์มิได้ยืนยันแน่นอนว่าบาดแผลที่ทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายเกิดจากการกระทำของจำเลย ดังนี้ โจทก์ร่วมทั้งสองซึ่งเป็นผู้บุพการีของผู้เสียหาย จึงไม่มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายโดยเข้าเป็นโจทก์ร่วมได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 5 (2) โจทก์ร่วมทั้งสองจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 28 พฤษภาคม 2547 เวลากลางวันจำเลยใช้มือจับแขนนายเกษมชัยผู้เสียหาย แล้วเหวี่ยงอย่างแรงเป็นเหตุให้ผู้เสียหายล้มลงกับพื้นได้รับอันตรายสาหัส ต้องเจ็บป่วยด้วยอาการทุกขเวทนาและประกอบกรณียกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นายเกษมและนางเม่ง บิดามารดาของผู้เสียหาย ยืนยันคำร้องว่า เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2548 ผู้เสียหายถึงแก่ความตายด้วยสาเหตุเลือดออกในสมอง อันเป็นผลโดยตรงจากการกระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายจนเป็นเหตุให้ผู้กระทำความผิดรับอันตรายสาหัสของจำเลย ซึ่งทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บข้อสะโพกข้างขวาหลุดต้องเข้ารักษาต่อเนื่องและได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะบริเวณท้ายทอยต้องเข้ารักษาพยาบาลผ่าตัดเอาก้อนเลือดที่บริเวณท้ายทอยออกและพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลจนถึงแก่ความตาย ขอเข้าร่วมเป็นโจทก์กับพนักงานอัยการ โดยขอถือเอาคำฟ้องและบัญชีระบุพยานของพนักงานอัยการเป็นเสมือนคำฟ้องและบัญชีระบุพยานของผู้ร้องด้วยศาลชั้นต้นสอบโจทก์แล้วไม่ค้านและมีคำสั่งว่าได้ความว่าผู้เสียหายถึงแก่ความตายไปแล้ว ผู้ร้องทั้งสองซึ่งเป็นบิดามารดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้เสียหาย จึงมีสิทธิยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็น

โจทก์ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 3 (2) และมาตรา 5 (2) อนุญาตให้ผู้ร้องเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์รวมทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาลับว่า จำเลยที่มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 (8) จำคุก 1 ปี จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 (2) บัญญัติว่า "บุคคลเหล่านี้จัดการแทนผู้เสียหายได้ (2) ผู้บุพการี ผู้สืบสันดาน สามีหรือภริยา เฉพาะแต่ในความผิดอาญา ซึ่งผู้เสียหายถูกทำร้ายถึงตายหรือบาดเจ็บจนไม่สามารถจะจัดการเองได้" แต่จากคำฟ้องของพนักงานอัยการโจทก์ซึ่งโจทก์รวมทั้งสองขอถือเอาเป็นคำฟ้องด้วยคงบรรยายแต่เพียงว่า จำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายโดยใช้มือจับแขนของผู้เสียหาย แล้วเหวี่ยงอย่างแรงจนเป็นเหตุให้ผู้เสียหายล้มลงกับกระแทกพื้นรับอันตรายสาหัสต้องป่วยเจ็บด้วยอาการทุกขเวทนาและจนประกอบกรณีกิจตามปกติไม่ได้เกินกว่ายี่สิบวัน ซึ่งตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์เอกสารท้ายฟ้อง ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บกล้ามเนื้อและเส้นเอ็นบริเวณสะโพกขวาซ้ายและอวัยวะอย่างรุนแรง (เอกซเรย์ไม่พบกระดูกสะโพกแตกและเคลื่อน) ใช้เวลารักษา 6 ถึง 8 สัปดาห์ ตามคำฟ้องดังกล่าวไม่ได้ความว่าผู้เสียหายถูกทำร้ายถึงตายหรือบาดเจ็บจนไม่สามารถจะจัดการเองได้ แต่อย่างไร แม้โจทก์รวมทั้งสองจะยืนยันคำร้องอ้างว่า การทำร้ายของจำเลยทำให้ผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บที่ศีรษะบริเวณท้ายทอยต้องเข้ารักษาพยาบาลผ่าตัดเอาก้อนเลือดที่บริเวณท้ายทอยออก และรักษาตัวถึงวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2548 จึงถึงแก่ความตาย โดยโจทก์ไม่คัดค้านการขอเข้าเป็นโจทก์ร่วมก็ตาม แต่ผู้เสียหายถึงแก่ความตายหลังเกิดเหตุนานเกือบ 9 เดือน และบาดแผลที่เป็นสาเหตุให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายก็มีใช่บาดแผลที่ผู้เสียหายถูกจำเลยทำร้ายตามฟ้อง ทั้งโจทก์ก็ได้ยืนยันแน่นอนว่าบาดแผลที่ทำให้ผู้เสียหายถึงแก่ความตายเกิดจากการกระทำของจำเลยจริง ดังนั้น โจทก์รวมทั้งสองซึ่งเป็นผู้บุพการีของผู้เสียหาย จึงไม่มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหายโดยเข้าเป็นโจทก์ร่วมในคดีนี้ได้เนื่องจากไม่อยู่ในบังคับตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 5 (2) โจทก์รวมทั้งสองจึงไม่มีสิทธิอุทธรณ์ว่าจำเลยกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 รับวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์ร่วมจึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยเองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบด้วยมาตรา 225 แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 7 จะพิพากษาลับคำพิพากษาศาลชั้นต้นให้ลงโทษจำคุกจำเลยก็ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่จำเลยที่จะฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 วินิจฉัย เนื่องจากเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 7 ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ประกอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 15 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย" พิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 ให้บังคับไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น และยกฎีกาของจำเลย

องค์คณะ

กรองเกียรติ คมสัน · เฉลิมเกียรติ ชาญศิลป์ · โสภณ โรจน์อนนท์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/26/2553>